

DVOLETNIK POTISKA DRUGE OTROKE

Odgovarja mag. Katarina Kesič Dimić, na Ringaraja strokovnjaki

(objavljeno na www.ringaraja.net, april 2014)

VPRAŠANJE:

Pozdravljeni,

pišem vam, ker več ne veva z možem kam naj se obrneva. Imava 2 letnega sina, ki je doma. Ne hodi v vrtec, ker pričakujemo novega člana čez dva meseca. Zelo se trudiva in ga skušava vzgajati čim bolje, vsaj mislila sva tako... naš problem je sledeč.

Sin je zelo žive narave, rad ima otroke. Če gremo v park ali v trgovino ali če pride kdo na obisk, je ves vzhičen. Zelo rad ima otroke in vsakega bi objamal (ker se tud mi doma zelo cartamo). Ampak drugim otrokom to ne odgovarja in potem začnejo jokati ali se obrnejo stran. Naš sin pa takrat še bolj začne silit v njih (pa čeprav mu govoriva, da naj malo počaka da se ga otroci navadijo pa se bojo potem skupaj igrali) ne pomaga. Ko ugotovi, da ni tak kot si je zamislil jih kar na lepem potisne. In tukaj ne izbira starejši, mlajši,...potiska vse. Pa sva že rekla, da bi najraje, da naleti na kakšnega, ki bi mu vrnil, pa se mu vsi raje umaknejo.

Sosedovi otroci so že začeli govoriti, da se z našim ne bodo igrali, ker potiska. Drugače pa je zelo občutljiv otrok, (če na primer vidi, da kdo joka takoj steče k njemu in ga začne božat). Naj povem še to, da ga midva ne tepeva, če naredi kaj narobe mu dam na tla blazino in rečem da se bova zdaj pogovorila in da mora sedet na blazini, da mu razložim, kaj je naredil narobe. Tako da pri nama ni mogel videti potiskanja.

Bojiva se, kaj bo ko pride dojenček domov, da nebo njemu kaj naredil. Saj zdaj boža trebušček in je celi raznežen če mu samo omeniš dojenčka, ampak ne vem kaj naj....Pa ne more biti ljubosumen na druge otroke, ker se posvečava samo njemu. Kaj ga kaznovati ali mu ne posvečati pozornosti ali kaj naj narediva? Imava ga pa najraje na svetu in mu želiva vse najboljše.

.....

ODGOVOR:

Iz vašega pisanja razumem, da ste pomoč iskali že drugje. Škoda, da niste napisali, kaj vse vam je bilo svetovano in kaj je učinkovalo pri vašem sinu.

Večina staršev se trudi svoje otroke vzgajati najboljše in prepričani so, da je njihova vzgoja dobra. Vzgoje nas nihče ne uči, zato je večinoma »podedujemo« od svoji staršev in starih staršev. To pomeni, da prenašamo vzorce naprej, pogosto pa ne razmišljamo ali so ustrezni. Prav lahko se tudi zgodi, da smo bili sami deležni izredno stroge vzgoje in si zaobljubimo, da naš otrok ne bo trpel na enak način. Zato mu dajemo samo ljubezen.

Pišete, da ima vaš sin zelo rad otroke, da je rad v njihovi družbi. Morda je to prvi pokazatelj, da mu manjka vrstniške družbe, kar ne pomeni nujno vrtca. Je pa to način druženja z vrstniki, kjer del časa preživijo nevedeno, neusmerjeno, spontano. To so namreč tisti trenutki, ko si otroci določajo mesto v skupini in se učijo sodelovanja z drugimi.

Pravite, da vaš sin potisne, ko ugotovi, da ni tak, kot si je zamislil. Tukaj ne razumem točno, na kaj merite – da ni on tak, kot bi želel ali da drugi niso taki, kot si jih je on zamislil. Če doživlja druge, da niso taki, kot si jih je sam zamislil, je to edino logično in prav. Kajti nihče ne more biti čisto tak, kot si ga mi želimo imeti. Vedno moramo začeti pri spreminjanju svojega vedenja.

Raje si ne želita oz. ne čakajta, da bo prišel nekdo, ki mu bo vrnil. Za otroka, ki ne obiskuje vrtca je to lahko stresna izkušnja, poleg tega ne morete vedeti, kdaj bo prišel »nekdo«, ki mu bo »že pokazal«. Lahko se to zgodi šele v šoli. Vidva sta tista, ki mu morata pokazati, vidva sta tista, na kogar mora »naleteti«. Starši morajo otroke učiti pravih vedenj in jih opozarjati oz. kaznovati ob neprimernih. Če starši pasivno stojijo, ko otrok počne nekaj nesprejemljivega, ne moremo pričakovati, da bo znal ločiti pravo od nepravega. In zdaj je ravno pravi čas, da ga začneta učiti primernih načinov vedenja v družbi, če ne, bo imel z njimi celo življenje težave, česar pa verjamem, da ne želita.

Pri tako majhnih otrocih pogosto pogovori niso najbolj uspešna oblika reševanja težav, saj v male glave ne morejo stlačiti vseh besed in situacij. Uporabljamo raje kazni in nagrade. Kazni kot zahteve za spremembe vedenja, nagrade pa za ojačitev pravih ravnanj.

Koliko je v resnici ljubosumen, ne morete vedeti. Je pa večja verjetnost, da je posesiven, če pišete, da se posvečata samo njemu. Tudi to ni najbolje, ker ne bo vedno on, sam in edini. Zdaj kmalu niti v družini ne več in kasneje tudi v skupnosti ne (vrtec, šola). Začnite ga načrtno trenirati na »neposvečanje«. Recite mu, da berete časopis, da imate delo. Mora se naučiti čakati.

Ker verjamem, da ga imate zares radi, je zadnji čas, da vzgojo začnete obračati v njegov prid. To pa pomeni, da zdaj poleg »cartanja« in pogovorov pride na vrsto tudi disciplina in red ter odgovornost. Trenutno ste vi tisti najpomembnejši, ki mu lahko pomagate na poti do prave in odgovorne samostojnosti.

Srečno tudi novemu članu.